

Energi. Scott og hans fire Ledsagere døde af Kulde og Udmattelse, Evans allerede paa et ret tidligt Tidspunkt af Hjemrejsen, de fire andre i relativ kort Afstand fra deres Vinterstation og ca. 11 miles fra det nærmeste Depot.

Ved Hjælpehold, der medførte Pony-, Hunde- og Motorslæder, som paa deres Vej udlagde Depoter og opsatte Varder, naaede Eksp. 87° 32'. Her forlod det sidste Hjælpehold under Eksp.d.s Næstkommanderende Løjtn. Evans det før omtalte Polhold, der nu med Trækslæder kæmpede sig frem til Polen.

Medens Eksp. allerede paa Udvejen havde haft store Vanskeligheder at kæmpe med, et vanskeligt Terræn, Sne og Taage, saa blev disse Forhold, særlig de klimatiske, endnu værre paa Tilbagevejen; Sneblindhed og Forfrysninger i Forbindelse med Manglen paa tilstrækkeligt Brændselsmateriale, Petroleum og Sprit i Depoterne nedbrød tilsidst de heroiske Mænds Kræfter. Scott, Wilson og Bowers blev fundne døde i deres Telt af et Efter søgningshold i Slutningen af 1912, medens Kapt. Oates' Lig ikke fandtes.

Det er i det væsentlige kun om den store Rejse til Polen og Forberedelserne hertil samt om Livet i selve Vinterkvarteret, denne Bog handler, d. v. s. Scotts Dagbogsoptegnelser. Disse vil ingen fortryde at have læst. De giver et godt almindeligt Indblik i det antarktiske Fastlands storslaaede Fysiognomi, dets barske, ugæstmilde Natur og Klima og enkle, men interessante Dyreliv; men Hovedinteressen knytter sig til Scotts og hans brave Mænds heltemodige Kamp i uegennyttige Formaals Tjeneste mod de rasende Naturmagter, en Kamp, der kæmpes til de sidste Kræfter er udtømte.

»Scotts sidste Rejse« er en gribende Bog, som Forlaget har gjort det danske Publikum en Tjeneste ved at paatage sig Udgivelsen af.

Ole Olufsen.

Monografie e Rapporti Coloniale, udgivet af det italienske Koloniministerium i Rom 1914.

I 1914 er der udkommet 14 Hefter af disse officielle Publikationer, og deres Indhold er viet

Italiens nye Kolonier i Afrika, Tripolitanien eller Lybia, som Italienerne ynder at kalde dem. Der er en særlig Grund til at henlede Geograferes Opmærksomhed paa disse Publikationer, som, uagtet de ikke er udgivne med geografiske Formaal for Øje, dog indeholder meget af Værdi og Interesse for Geografien.

I de nyeste Tider kan man vel nok sige, at Tripolitanien har hørt til det mørkeste Afrika. Fra Naturens Haand er det meget ugæstmildt. Ørken og ørkenagtige Strækninger danner Hovedbestanddelen af Landet, ekstreme kontinental-klimatiske Forhold indbyder ikke til Besøg, og det tyrkiske Regimente, der vanskelig kunde sikre evropæiske Rejsendes Liv og Gods imellem fanatiske Muhammedanere (Senussierne), bevirkede, at Landet i Virkeligheden blev overmaade lidt kendt udover Kysten ved Syrterne. (Se Geogr. Tidsskrift 21. Bind S. 191.)

Siden Italienernes Erobring af Lybia er vi i geografisk Henseende kommet lidt videre i Kendskab til Landet, der forøvrigt ikke er nogen geografisk Enhed, kun en politisk. Det er dog hidtil kun i Henseende til Kystlandene, Tripolis og Cyrenaicas Eksplorering, vi har høstet Glæde af den italienske Okkupation, hvorimod det Indre vistnok endnu er stænget yderligere ude for evropæiske Blikke. Med Kystlandene beskæftiger da ogsaa disse 14 Hefter sig, og da den tidligere Literatur er meget sparsom, er de yderst velkomne. Indholdet af Hefterne beskæftiger sig med forskellige Emner: Kolonisering i Almindelighed, Landbrugs- og Nomadeprodukter, arkæologiske Fund, etnologiske Oversigter, Handel, Industri, Oplysningsarbejde, Klima, Sundhedstilstand og sanitære Forholdsregler etc.

En Mængde ganske gode Illustrationer og Kort bidrager yderligere til at give en god Oversigt over Kysten af den Del af Afrika, som vi i geografisk Henseende har saa liden Føling med. Hvad det Indre af Landet angaar, maa vi vel paa Grund af Evropakrigen vente en god Stund endnu og nøjes med den sparsomme Literatur, der findes.

Ole Olufsen.